

SAKHUMZI

Children's Care Centre, Sydafrika

www.sakhumzifriends.org

Amelias Vänner plusgiro 4146312-6 / bankgiro 356-1529

Nyhetsbrev 2 maj 2018

Kära Ameliavänner!

Vi kan berätta att livet på Sakhumzi flyter på - arbetet med dagis-och förskoleverksamheten fortskrider och alla mår bra. Flickorna arbetar hårt för att få allt att fungera men nya kostnader dyker upp som man behöver hjälp med.

Vi vet nu att de administrativa kostnaderna för att få all egendom som stått i Amelias namn överfört till stiftelsen Sakhumzi Child Care blev 10000kr.

Reparation av tak och läckande rör i golv som vi skrev om sist beräknas kosta 15000kr.

Dessutom visar det sig att den enda bil de har inköptes av Amelia för tre år sedan och avbetalas månadsvis vilket tar en stor del av inkomsten. Styrelsen överväger att om möjligt lösa ut den för att bli av med avbetalningskostnaden.

Sedan Amelias död har några givare fallit bort men kostnaderna för mat, el, etc. är ju de samma som när Amelia levde. Vi vill ju så klart hjälpa till med de kostnader som tillkommit men vi måste prioritera så att vi kan fortsätta skicka 10000kr i månaden.

Liksom tidigare har vi fått informationen från Ewa och Jan som deltog i mötet med advokaten och besökte Sakhumzi under påsken med påskgodis till barnen.

På vårt senaste styrelsemötet beslutades att det kanske var en god idé att informera Amelias vänner om den förändring som succesivt ändrat vilka vi hjälper med våra bidrag. Innehållet i nyhetsbrevet har ju speglat detta så många av er har nog förstått det men vi vill klargöra det.

Amelias vänner har nu funnits i 14år och vi kan konstatera att Sakhumzi genomgått stora förändringar under åren och idag ser verksamheten

mycket annorlunda ut jämfört med 2004.

När vi började var det ett hem med hundra föräldralösa barn och nya barn tillkom ständigt. Men med The New Children's Act begränsades antal barn på Sakhumzi då alldeles för många bott där och ett flertal av barnen fick bo i s.k. Granny homes i området. Amelia valde ut dessa hem och ville att det skulle finnas en mormor eller farmor i dem. Hemmen fick statligt bidrag och då Mfuleni är ett mycket fattigt område med många arbetslösa blev familjerna tacksamma för denna inkomst.

Beslutet var ju för barnens bästa och myndigheterna ville ha fortsatt insyn när det gällde omhändertagandet av barnen.

För Sakhumzi innebar det bl.a. en bättre standard på boendet. Vid våra första besök sov halvstora barn två och de små fyra i varje säng men nu måste alla ha en egen säng.

Då man inte fick ta emot fler föräldralösa barn är de som nu bor på Sakhumzi större barn samt vuxna som driver verksamheten.

Samtliga kom dit som små och har ingen annan familj.

Några av de vuxna har i sin tur fått barn då det inte har varit lätt att förhindra. Amelia var så klart oroad över det men samtidigt välkomnades de barnen i Sakhumzifamiljen.

I Amelias testamente var det tydligt att inget av hennes barn fick kastas ut från Sakhumzi och hon bad oss att inte överge dem den dag hon var borta.

Vi förstår ju att någon gång måste Amelias vänner upphöra eller kanske drivas på annat sätt men just nu känns det som vi fortsätter hjälpa de barn Amelia lämnade efter sig men också stöder dem i arbetet med att bygga upp en verksamhet som förhoppningsvis kan göra dem självförsörjande.

Flickorna är medvetna om att de måste göra upp en budget och vi har föreslagit att de tar hjälp av Imtiaaz som arbetar på ett revisionsföretag. Han har stöttat Sakhumzi under många år och tidigare erbjudet sin hjälp.

I all kontakt med Anathi uttrycker hon allas tacksamhet över att vi inte övergett dem och menar att i förlusten av Mama och all oro och sorg i början var vi deras hopp och stöd. Nu känner de sig starkare och gläds åt att driva sin verksamhet som är till glädje och nytta för invånarna i Mfuleni.

Vi vill ju inte heller att allt det vi varit med att bygga upp skall raseras nu när det finns kapabla efterträdare till Amelia.

Varma hälsningar från styrelsen/Barbro

